

ærede Medlem Hr. P. Munch ikke er uvidende om den Agitation, der finder Sted Syd for Grænsen, og det er i Virkeligheden det, man efter min Mening maa lægge Mærke til. Det er naturligvis ikke fra Regeringskredse, men fra de mange forskellige Foreningers Side, man sporer en tydelig Uro; man kan saaledes ikke undgaa at lægge Mærke til Udtalelser, der kommer fra saadanne, der i Virkeligheden relativt maa siges at være os mere venligsindede. Jeg skal f. Eks. citere en Udtalelse, som stod at læse for nogen Tid siden, hvor vedkommende siger: I Virkeligheden er Danmarks Landvinding sat ind i Kredsen af Versailles-Uretfærdighederne og mister sit Grundlag, naar de Lænker, der lumsk blev kastet over Tyskland, før eller senere sprænges. Se, naar man kan høre en saadan Udtalelse, kan vi ikke have det saadan, at den første den bedste Friskare trænger ind over vor Grænse, fordi de ved, der intet er at risikere derved, Danmark har fuldstændig afvæbnet, det har i Virkeligheden ikke Spor af Værge, og derfor kan de trygt, om de ogsaa kun er en lille Flok, forsøge paa at faa tilbage, hvad Danmark fik ved Fredsslutningen. Saadanne halvt eller helt gale Mennesker findes der jo i alle Lande, og Opfordringen er i Virkeligheden alt for stærk, naar vi overhovedet ikke vil gøre det fjerneste for at vise saadanne Folk tilbage. Det er netop det, jeg har fremhævet, at efter min Mening truede den største Fare fra irregulære Tropper, Irredentister og Eventyrere, og jeg har sagt: Hvis noget saadant skulde ske, efter at vi havde afrustet og vor Sag kom for Folkeforbundet, tror man saa, at der vilde være stor Sympati for et Folk, der ikke selv vilde gøre det fjerneste for at værges sit Landomraade? Jeg har endvidere sagt, at netop disse forenede socialistiske Sovjetrepublikker mod Øst, ovre i Rusland, er en stadig Fare for Freden og ikke alene for Ruslands nærmeste Naboer; jeg har fremhævet, hvorledes ikke mindst Finland, der ligger som Nabo til dette store Rusland, har haft dette Naboskab som Anskuelsesundervisning og derfor i dette Øjeblik indser, til Trods for at det er et fattigt Folk, at de vil gøre noget for at værges den Selvstændighed og Frihed, de har faaet nu efter Verdenskrigen. Det er bl. a. ogsaa det, der altid har gjort det saa vanskeligt at ordne Forsvarsspørgsmaalet i Danmark, at man bl. a. har et Parti, der bærer Venstre-Navnet, hvis Syn paa saadanne Spørgsmaal man saa vidt mig bekendt ikke har Mage til i noget andet Land. Det er det, der har

gjort det saa vanskeligt at løse det Spørgsmaal paa en bredere Basis, thi naturligvis vilde det være lykkeligst og heldigst, om vi til syvende og sidst alle indenfor denne Sal kunde blive enige om en Ordning. Nu siger de Herrer med Hensyn til Forslagene, at det er ikke Pengene, det kommer an paa, det er et mere idealistisk Syn, de lægger til Grund; i alt Fald er det kommet frem under Forhandlingen her. Men jeg skulde tage meget fejl — jeg synes, jeg har hørt adskilligt i den Retning —, om det ikke vil gaa paa en ganske anden Melodi, naar vi kommer ud til politiske Møder. Der er det det økonomiske, det materialistiske, det kommer an paa. Der kommer det an paa, hvad der kan spares af Millioner, og hvad der kan udrettes for disse Millioner, hvorledes man kan forbedre den sociale Lovgivning, Aldersrenten og Invalidrenten, og hvad det nu er. Stadig er det det, man kører frem med paa de politiske Møder; det idealistiske Syn er da langt borte, det hører man ikke det fjerneste eller i alt Fald meget lidt til paa politiske Møder.

Vi har ikke faaet at vide, hvad de Herrer Forsvar skal bruges til. Man taler saa kønt om, at de skal staa Vagt ved Grænsen. Men skal de eventuelt optage en Kamp? Skal de med de Midler, de har til Raadighed, søge at vise Bander, som prøver paa at forcere vor Grænse, tilbage? Det har vi ikke faaet Besked paa. I den Henseende blev der under Krigen udstedt Direktiver af daværende Forsvarsminister P. Munch, hvor man netop sagde, at de Styrker, vi havde, skulde forsvare sig med alle de Midler, de havde til Raadighed. Det Forhold er jeg ogsaa nødt til at fremdrage for at faa at vide, om det samme er Tilfældet endnu, om de med deres korte Bøsser og Minekastere skal forsvare sig til det yderste, hvis der bliver Tale om Forcing af vore Grænser. Det er muligt, at det ærede Medlem Hr. P. Munch vil fremføre, at de under Krigen havde den Forhaandsordre, at de øjeblikkelig skulde indberette til Regeringen, naar der var Tale om Angreb, men de havde en Ret til, naar der var Tale om Forsvar, at anvende alle de Midler, de i det hele havde til deres Raadighed.

Naar jeg har berørt Spørgsmaalet om Sønderjylland, er det jo kun i Forbindelse med dette Afrustningsforslag. Jeg har netop sagt: Hvis vi havde afrustet under Krigen og vor Neutralitet, hvad der var den største Sandsynlighed for, var blevet krænket, tror man saa, der havde været stor Sympati for Danmark i de forskellige Lande,